

Koniec
lásky
Sarabskej
Ester
Anaswah

MARENČIN PT

Kniha je ako príručná záhradka.
(arabské príslovie)

Venované Jurajovi

© Ester Anaswah, 2020
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2020
Design © Marta Blehová, 2020
826. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0606-4 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0607-1 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0608-8 (ePub)

Ester Anaswah

Koniec arabskej lásky

(Potom, keď si odišiel...)

MARENČIN PT

Skutočný príbeh obohatený fantáziou autorky

Voľné pokračovanie knihy *Dovolenka s Arabom*

I. časť

Potom, keď si odišiel...

Predslov

Keď s niekým žijete dlhé roky a deň čo deň s ním ráno vstávate a večer usínate, po jeho odchode nezostane len prázdna stolička či posteľ, ale najmä prázdno v duši. Máte pocit, že vám niekto vytrhol kus srdca, odrezal jednu ruku či nohu a vaša myseľ sa neustále vracia k tomu, na čo myslieť nechcete, pretože to tak sakramentsky bolí.

Zbytočne si neustále pripomínate, že veď život po jeho boku nebol zase až taká výhra, že boli aj zlé chvíle, a bolo ich naozaj požehnané, ale ani za svet si na to zlé a nepríjemné odrazu neviete spomenúť. Mysľou sa vám prehánajú, ako naschvál, len tie krásne momenty, ktoré vaše srdce režu zaživa. A pred očami vám sústavne beží autobiografický film, v ktorom je hlavný hrdina ON!

Začiatok konca

Sedela som v lietadle z Hurghady a vôbec som sa domov netešila. Vedela som, čo ma čaká, či skôr nečaká. Manžel, ktorý ma už pravdepodobne nemiloval, ktorý ma už len potreboval.

Otvorila som dvere nášho bytu, pozdravila ho a spýtala sa, ako sa mal.

„Dalo sa to vydržať,“ povedal s očami zapichnutými do obrazovky televízora.

Opäť sa žiadne nadšenie nekonalo. On sa vôbec netešil, že som konečne pri ňom, nepovedal mi, že som mu chýbala a že sa nevedel dočkať. Sedela som vedľa neho, rozprávala... a on ma ani nepočúval. Sledoval program v televízii.

Potom som už nerozprávala, len som sedela a predstavoval asi všetko, čo som v Egypte zažila... Najradšej by som hneď sadla do lietadla a vrátila sa tam, ale nebolo to možné.

Manželov zdravotný stav sa zhoršoval. Potreboval ma čoraz viac. Avšak nie ako ženu, nie tak, ako by som si to priała ja. On ma potreboval ako opatrovatelku a ja som už od neho nemohla odísť. Ani len na týždeň do toho Egypta, aby som tam nabrala energiu a bola schopná fungovať ďalej. Niekedy, keď mi bolo ťažko, keď som myslela, že to už nezvládnem, uvažovala som, že si jednoducho zbalím kufor a sadnem do lietadla. Ved' má aj dcéru.

Nikdy som to, samozrejme, neurobila. Nemala by som to srdce nechať ho...

Bol akoby otupený. Iste aj z tých liekov, ktoré bral. Nemal v po-

riadku hádam už ani jednu súčiastku v tele, taký som mala dojem, keď som videla ten jeho výklad s tabletkami. O výživových doplnkoch ani nevravím, tie som kupovala pomaly na kilá!

Na jednej strane som aj chápala, že nie je schopný už žiadneho citu, ale na druhej strane som emocionálne stráдалa. Trápila som sa. A ten jeho neutíchajúci kašeľ... Myslela som si, že sa z toho načisto zbláznim.

Keď mu ten nádor z pľúc vybrali, verili sme, že už bude lepšie.

Nebolo. Práve naopak. Komplikácie po operácii, dvakrát po sebe nemocničná náказа.

Volal mi z nemocnice a plakal do telefónu, že už nechce žiť. Plakala som s ním, ale zároveň ho utešovala:

„Musíš vydržať a potom už bude dobre. Tolko si toho absolvoval, vytrpel, a teraz to chceš vzdať? Ešte pôjdeme spolu do Egypta, pozrieť naše rybičky, neboj, ty to zvládneš!“

Každá jedna návšteva nemocnice nevyčerpávala len jeho, ale aj mňa. Najmä psychicky. Koncentrácia zúbožených ľudí, chorôb, vírusov a baktérií, nezdravej energie, obavy, že takto raz dopadnem možno aj ja. To všetko ma deprimovalo, oberalo o pokoj v duši.

Ondrej bol po chemoterapiách stále slabší, vychudnutý na kosť, už ledva chodil, zhrbený ako dvestoročný stavec, na hlave len páperie, pery ovisnuté... Strašne zostarol, zmenil sa a ja som tušila, že z tohto stavu sa už nedostane. On to isto tušil tiež, ale nestážoval sa.

Napriek všetkému som každé ráno vstala, veselo ho pozdravila, pohladkala po tom páperí a po tej veľkej jazve na temene, ktorá mu zostala ako nemilá pamiatka na nádor v mozgu. Keby sme vtedy vedeli, čo ho ešte čaká, želali by sme si, aby sa po tej operácii už neprebral.

Ondrej sa na mňa už ani len nepozrel, len bezducho sedel a civel na televízor. Celé dni. Občas sa odšuchtal na terasu, aby si pofajčil, to bola jeho jediná radosť.

Celé dni som surfovala po internete a hľadala informácie, ako mu ešte môžem pomôcť, čo mu mám ešte objednať, aby mu bolo lepšie, ale on to už nedokázal ani oceniť. Ani ma pohladkať, aspoň slovom. A ja som to tak potrebovala, tak veľmi. Vedela som, že ku mne už nič necíti. Absolútne nič!

A raz v noci opäť na mňa kričal.

Celý sa mykal, rukou mu hádzalo hore-dole v rýchlych rytmických pohyboch, bol celý spotený, udychčaný, vyčerpaný. Bol to hrozný pohľad, doteraz to mám stále pred očami a neviem sa toho zbaviť. Tá bezmocnosť, že mu neviem nijako pomôcť a musím sa dívať, ako trpí...

Bol na pokraji kolapsu. Ešte niekoľko minút a bolo by po všetkom. Možno by to tak bolo lepšie. Držala by som ho za ruku, hladkala a on by vedel, že som bola pri ňom.

Ale jeho srdce vydržalo. Prišla záchranka, pichli mu dve injekcie, lebo jedna nestačila, a konečne zaspal.

Ten záchvat bol však začiatkom konca.

Doktorka nám vysvetlila, že v jeho prípade žiadna liečba nezaberá, lebo má špecifický druh nádoru. Dokonca ho dala do programu iba pre niekoľkých vybraných pacientov, ktorým by poisťovňa uhradila drahšiu a účinnejšiu liečbu.

Tak sme sa tešili!

Testy však ukázali, že pre neho by bola táto liečba neúčinná. Zrútil sa nám svet. Posledná šanca na vyliečenie bola definitívne zamietnutá.

Po príchode z nemocnice som si sadla na terasu a plakala. Bola som taká bezradná. Zopla som ruky, zdvihla oči k oblohe a modlila sa k anjelom, aby si ho už zobrali a aby netrpel. Dívala som sa na mraky, ako sa zoskupujú a rozchádzajú, až mi zrak spočinul na jednom mieste, kde bola krásna modrá obloha a okolo nej boli husto naukladané biele obláčiky. Vyzeralo to ako brána do neba a ja som sa nahlas prihovárala anjelom, ak sú tam, nech mi dajú znamenie,

že si moju prosbu vypočuli. A tie biele obláčiky sa pomaly približovali k tomu modrému otvoru, k tej bráne, až ju celkom uzavreli. Akoby za ním zatvorili bránu do neba. Bola to len taká symbolika, modlitba, neverila som, že ju niekto tam hore vyslyší.

Ale stalo sa!

Zrazu som zostala sama. Bez manžela, bez starostí, ale s hlbokým žiaľom v srdci.